

Г.343

1962

საქართველოს
საბავშვო

საბავშვო

საბავშვო საბავშვო
საბავშვო საბავშვო
საბავშვო საბავშვო
საბავშვო საბავშვო

საბავშვო საბავშვო საბავშვო საბავშვო
საბავშვო საბავშვო საბავშვო საბავშვო
საბავშვო საბავშვო საბავშვო საბავშვო

საბავშვო
1962

სახუქარა

ა. ზოსიანი

ტრელი ქალაღებით
და წითელი ძაფით
გავაკეთე გემი
„თანამგზავრზე“ სწრაფი.

მსურს საჩუქრად ვუძღვნა
ჩემს სამშობლოს დიადს,
თებერვალში მისი
დაბადების დღეა.

ნახატი ი. პარიკიანი

ნი ლამაზი გოგონა. გოგონას ცისფერი
თვალები აქვს, იცვამს ცისფერ და წი-
თელ კაბებს, ჰყავს ოთხი მტირალა დე-

ჩვენი გეოგრაფი

მ. იოსელიანი

ჩვენს ეზოში მწვანე ბალახი ხარობს,
გვაქვს ფერადი ყვავილებიც და დიდრო-
ნი ხეები. ჩვენი სახლიც დიდი და მრავალ-
სართულიანია.

მე ხეების კენწეროებთან, მესამე სარ-
თულზე ვცხოვრობ. იქვე, ჩემს მეზობ-
ლად ცხოვრობს ერთი ოქროსფერთმიან-

დოფალა და სახელადაც დიდის ამბით
ციურის ვეძახით.

ქვევით, დაბლა სართულზე კი მეორე
შეთვალა გოგონა ცხოვრობს. მას არც
ოქროსფერი თმა აქვს, ტანზეც თეთრ
და ლურჯ კაბებს იცვამს, ჰყავს ერთი
მუნჯი დედოფალა და სახელადაც უბრა-
ლოდ ირინეს ვეძახიან.

დილით, სანამ სამსახურში წავიდო-
დე, მესმის:

- ციური, ჰამე საქმელი.
- არ მინდა!—პასუხობს გოგონა.
- ციური, რძე ვაცოდება!
- არ მინდა!
- ციური, ფაფა დასხმულია!
- არ მინდა!

მე ვისაუბრებ, ჩავიცვამ და სამსახურ-
ში ვაქცნევი. დღეფთაში ვხედავ თმადაუ-
ვარცხნელ გოგონას, ცისფერი თვალები
კი ცრემლებით აქვს სახეზე.

— დილა მშვიდობისა, ციური!—ვე-
სალმობ მე.

- იგი ზურგს მაქცევს და ტირის.
- ვინ გაწყენინა, ციური?—ვბრაზობ
მე.

იგი თავს აქნევს და სლუკუნებს.

- ციური, მე შენ კანფეტს მოგი-

ტან, როცა სამსახურიდან დავბრუნდებ-
ო, —ვპირღებ, რომ დავამშვიდო.

— არ მინდა, არ მინდა!—ჯიუტად
აქნევს თავს და, თქვენ წარმოიდგინეთ,
ახლოც ტირის.

ნაწყენი ჩავდივარ კიბეზე, ვავდი-
ვარ ეზოში, ასე ვაჯავრებული ვაპირებ
სამსახურში წასვლას.

— დილა მშვიდობისა, ანდრო ბიძია!—
ხალისიანად მესმის ზურგს უკან. მოვი-
ხედავ და..

ირინეს ფართოდ გაულია ფანჯრები,
დამჯდარა დილის სუფთა ჰაერზე, დაუდ-
ჯამს თეთრი ფინჯნით ცხელი რძე, ხელ-
ში კარაქწასმული პური უქირავს და მა-
დიანად ილუკმება.

— ვაგიმარჯოს, ვაგიმარჯოს, ირი-
ნე!—ვბასუხობ მე.

— როგორ ბრძანდებით?—მეკითხე-
ბა იგი.

— კარგად, კარგად!—მინდა ხალისი-
ანად ვუბასუხო, მაგრამ ირინე მატყობს,
რომ ნაწყენი ვარ.

— ხომ არაფერ ვაჯავრებთ?—მაკვირ-
დება და ჰამას წყვეტს.

— არა, არა!—თავს ვაქნევ მე.

— მაშე ვაცივებ!

...და მე ვიცი.

— აი, ახლა მჯერა!—იციინს ისიც და
ჰამას განავრძობს.

მე ერთ ხანს ვღგავარ
ირინეს ფანჯარასთან, მერე
წასვლას დავაპირებ.

— მოითმინეთ, მე უკვე
მოვრჩი!— მეძახის ირინე და
ხელსაწმენდით ტუჩებს იწ-
მენდს. მეც ვღგავარ და ვე-
ლოღები. მერე გამორბის

F-2550

ქართული ენის ეროვნული ბიბლიოთეკა
თბილისი
1980

გარეთ, ჩამკიდებს ხელს და კიშკრამდე
მაცილებს.

— ტროტუარზე იარეთ, ბიძია ანდ-
რო, არ შეახტეთ ტრამვაის,—მარიგებს
ის.

— ვიელი ტროტუარზე, ჩემო ირი-
ნე, ტრამვაის არამც და არამც არ შევახ-
ტები.

— სამსახურიდან რომ დაბრუნდე-
ბით, მე ეზოში ვიქნები და მიამბეთ,

თქვენი ჩარხი დღეს რამდენ ქან-
კისაა, რის, ან იმ ურჩმა საჭრისი ხომ არ გატეხა.

— გეტყვი, ირინე, გეტყვი!

— ნახვამდის!—კიშკარს შიგნით რჩე-
ბა ის.

— ნახვამდის!—ვეშვიდობები მეც და
ვცდილობ ტრამვაის გაჩერებამდე მხო-
ლოდ ტროტუარზე ვიარო.

სამსახურიდან საღამოს ებრუნდები.
ბავშვები რჩყავენ ყვავილებს, უჩიჩქნიან
ხეებს ძირებს, სილაში გაჰყავთ არხები
და აგებენ ხიდებს. მე ვეძებ ირინეს. ვეუ-
ბნები, რომ ვიარე ტროტუარზე, ავედი
მხოლოდ გაჩერებულ ტრამვაიაში, ქან-
კიკები კი უამრავი მოკვერი დღეს
და ჩარხს საჭრისი არ გაუტეხია.

— კარგია,—მეუბნება ირინე და ახ-
ლა ოთახამდე მაცილებს.

დერეფანში ვხვდებით ციურის. ეტ-
ყობა, ნაწყენია. დაგვინახა თუ არა, პირი
იბრუნა და ირინესაც კი არაფერი უთხ-
რა.

საღამოობით მე ნაცნობ-მეგობრებში
დავდივარ და ბევრ ბავშვს ვხვდები. მე-
სალომებიან, ხელს ჩამომართმევენ და ვსაუ-
ბრობთ. როცა მეკითხებიან, ვინ ცხოვ-
რობს მეზობლად კარგი ბავშვიო, მე
დაუფიქრებლად ვპასუხობ:

— ჩვენს ეზოში ბევრი ბავშვია. ჩემს
მეზობლად მესამე სართულზე ოქროს-
ფერთმიანი ბავშვი ცხოვრობს, გოგონას
ცისფერი თვალები აქვს, იცვამს წითელ
და ცისფერ კაბებს. ჰყავს ოთხი მტირალა
დედოფალა და სახელადაც დიდის ამბით
ციურის ვეძახით.

— კარგი გოგონა ყოფილა!—მეტყ-
ვიან ბავშვები. მე კი ვეუბნები:—არა, მე
ყველას ის შავთვალა გოგონა მირჩენია,
ქვევით, პირველ სართულზე რომ ცხოვ-
რობს. მას, მართალია, ოქროსფერი თმა
არა აქვს, მხოლოდ თეთრ და ლურჯ
კაბებს იცვამს, ერთადერთი დედოფალა
ჰყავს და სახელადაც უბრალოდ ირინეს
ვეძახით, მაგრამ რა ვქნა, მე ყველას მაინც
ის მირჩენია.

პირუ

ალექსანდრა კვამიანი

ირიყრაჟა. აღმოსავლეთს
ვარდისფერი აკრავს,
და წყადგალმა, შორს, სოფელში
სანათური ჩაქრა.

მინდვრის ჰრელი ყვავილები
ნამით დაიცვარა.
გაიღვოდა ნახირმა და
მინდვრად გაიშალა.

ღრუბლებისკენ გადასცურა
თმაჰალარა ნისღმა.
სათიბისკენ გაღივღივდა
გუნდი ბატებისა.

იჩქარიან ყანებისკენ, —
ხაღმა გაიღვოდა... —
მზე მობრძანდა, მზე გაბრწყინდა
და ზეიმობს მიწა.

თარგმანი შ. ლებანიძისა
ნახატი თ. სუმსუნაძისა

ჩვენს სასიკაძელთა საბავშვო მწერალს ნინო ნაკაშიძეს 90 წელი შეუსრულდა დიდი ამაგი დასღია ნინო ნაკაშიძემ ქართულ საბავშვო მწერლობას. იგი დიხანს ხელმძღვანელობდა საბავშვო ჟურნალ „ნაკადლის“ გამოცემას. ბავშვებისათვის წმირად აწერინებდა სახელმწიფევილ მწერლებს ღექსებს, მოთხრობებს, ზღაპრებს.

ნინო ნაკაშიძის მრავალი საბავშვო მოთხრობა ჩვენი ბავშვების საყვარელი საკითხავი წიგნებია.

მადღიერმა ქართველმა ხალხმა დიდი პატრივისციმით აღნიშნა მხცოვანი მწერლის იუბილე და უსურვა მას ჯანმრთელობა და დიდხანს სიცოცხლე.

6167 ნაკაშიძე

ზურიკო ჭ ზაზა

ზაზა აივანზე იჯდა და მზეზე თებობდა. ზურიკო იქვე ტრიალებდა ბაბუასთან.

— ზაზა, — უთხრა ზურიკომ, მოეხეია და მუხლებზე დაუჯდა, — ზაზა, წავიდეთ ბაღში სასეირნოდ. იქ ვევაულებია, შადრევანი, მუსიკა უკრავს, ბავშვები თამაშობენ.

ზაზამ აკოცა ზურიკოს და უპასუხა:

— აბა, როგორ წამოვიღე, ჩემო ბიჭიკო? ფეხები მტკიავს, სიარული არ შემიძლია.

ზურიკო ჩამოსტა მუხლებიდან, გაიქცა და მოურბენინა ზაზას თავისი ჭრელი ჯოხი, აი, ის, მიამ რომ აჩუქა.

— აბა, ზაზა, ჩემს ცხენზე შეჯექი. ძალიან კარგი სირბილი იცის, ფეხები აღარ გეტკინება, წავიდეთ!

ქვინოვ ბეკეკა

ნინო ნაპაძე

— არა, არა, ბეკეკო, შენთვის არ დამიკრფოდა ეს ფოთლები. მე ჩემს დედოფალს ბაღი უნდა ვაუჯუკეთო. შენ მერე მოგიტან, არ წამართვა! — ეუბნებოდა ზატარა ქვინო ბეკეკას და ფოთლებს სურვს უკან მალავდა. ფოთლებთან ერთად ზატარა, მორთული დედოფალა ეჭირა და შეშინებული უკან-უკან მიიწევდა სასლისაკენ.

— მე-მე-მეეე! — კიკინებდა გახარებულ ბეკეკა. — რა კარგი გოგონაა ქვინო, ფოთლები მოუტანია ჩემთვის. იცის, რომ მიუვარს ნორჩი ვლორტების ჩაკნატუნება. ამ მეორემ კი არაფერი მომიტანა, რა ცუდი ეოფილა, თან ჩემად არის, ნეტავი ენა არა აქვს? — ფიქრობდა თხა დედოფალსე.

ნახატები რ. ხუბინიძისა

ღიღო-ჭრიღო

ბ. ბანაძე

ზეცას სითბო მოემატა,
მზე დასცინის თოვლის ტირილს,
ღიღო-ჭრიღო მინდორს სატაგს,
ფისო ძღება მზეზე ძილით.

ვლოდება ნაცნობ მერცხლებს
აივანი ჩუენი ოდის.
მისა, ერთი გაიხედე,
გასაფხული ხომ არ მოდის?!

მ. ბახვაძე

ნახატები ზ. ქაპანაძისა

ორსულს ოქრობრალები აუხეხენ

მესამეკლასელებს ძალიან უყვართ თამაში. დიდ დასვენებაზე თუ გაკვეთილების შემდეგ ჩაჰკიდებენ ერთმანეთს ხელს და ხან კატა-თაგვობანას თამაშობენ, ხან თვალხუკობანას. ახლა კი ახალი თამაში—კოსმოსში გაფრენაც გამოიგონეს.

აი, სწორედ რაკეტას ხატავდნენ ბავშვები ქვიშაზე, როდესაც აკაკიმ მოირბინა:

— ბავშვებო, პიონერები ეზოში სახლს აშენებენ!—დაიძახა მან.

ყველანი იქით გაიქცნენ, სადაც აგურების წყება მთასავით იდგა. რაზმის ხელმძღვანელები ქეთევანი და გულნაზიც იქ იყვნენ. მათგან შეიტყვეს პატარებმა, რომ პიონერებს სახელოსნოს აშენება მოუწადინებიათ.

— ამ სახელოსნოს პიონერული ორწლედის სახელზე ვაშენებთ!—თქვა ქეთევანმა.

— მოდი, თქვენც დაგვეხმარეთ! — დაუმატა გულნაზმა.

თითქოს ამას ელოდნენ, ბავშვები გამხიარულდნენ, ერთ მწკრივად დადნენ და აი, ასე—ხელიდან ხელში გადასცემდნენ აგურებს შესასვლელიდან ეზოს ბოლომდე. მალე აგურების მთა დაპატარავდა,

— ყოჩაღ, ოქტომბრელებო!—უთხრეს პატარებს პიონერებმა,— ორწლედში თქვენი წვლილიც იქნება.

საქრებულო

მასწავლებელმა თანხმობის ნიშნად თავი დაუქნია და სიის ამოკითხვა განაგრძო.

ლალი გახარებული დაჯდა. ასე ეგონა, ზურგიდან მძიმე ტვირთი ჩამოეხსნაო. აბა, როგორ? ოქტომბრელები ხომ გულმართალი ბავშვები არიან!

ნაჩილი მელოლაჟს

იკით თუ არა თქვენ, რას უწოდებენ უნგრეთში ოქტომბრელების თანატოლებს? მესამეკლასელებმა კი ეს კარგად იციან.

ახლა ხანს მათ სკოლას უნგრელი სტუმრები ეწვივნენ. ისინი პატარებს უნგრელი ბავშვების შესახებ ვსაუბრდნენ და უამბებს, რომ უნგრეთში უმცროსკლასელებს ნორჩ მელოლებს ეძახიან.

სტუმრები ახალი წასული იყვნენ, რომ საკლასო ოთახში ქრიაშული ატყდა:

- გაუგზავნოთ!
- მიეწეროთ!

იკით, რა გადაწყვიტეს ოქტომბრელებმა? წერილი გაუგზავნონ ნორჩ მელოლებს.

მისწერეს კიდევ თავიანთ სკოლაზე, ვარსკლავზე, ოქტომბრელების ცხოვრებაზე. წერილს თბილისის ღამაში ხედებიც დაურთეს და სთხოვეს, თქვენი ამბავი მოგვეწერეთ.

წერილი კონვერტში ჩადეს და ფოსტაში წაიღეს.

ახლა პასუხიც უთუოდ გზაშია და მალე გაახარებს თბილისის მშ-ე სკოლის ოქტომბრელებს.

ეს ისე მოულოდნელად მოხდა, რომ ლალი ვერ გარკვეულიყო. სამეღნე იატაკზე დაეცა და დაიშხვრა. მელნის მხეფებმა შეღებეს ყველაფერი. ლალიმ ნამსხვრეები სწრაფად გადაყარა და იატაკი გაწმინდა.

რა კარგია, არავის დაეუნახივარ, მე ვეღარ დამაბრალებენ,—გაიფიქრა და გაკვეთილების დაწყებამდე ღერფთანში გაინავარდა.

მართლაც, მორიგეებმა ნახეს, რომ ერთი სამეღნე აკლდა. მისი გატეხვა დილის ცვლის მოსწავლეებს დააბრაღეს.

ზარმა დაიწკრიღა, ლალის მოუსვენრობა დაეტყო, მერხზე დაჯდა, მაგრამ წრიილი აუტყდა: მასწავლებელმა ის იყო სიის ამოკითხვა დაიწყო, რომ ლალის აწეული თითი შეამჩნია:

- რა იყო, ლალი?
- იკით... მასწავლებელო... იკით, სამეღნე გამიტყდა. ხვალ საბაგეიროს მოვიტან...

ჭანჭიკელას სააჯიო ღაჯა

ღიღი, ღიღი, ღიღიღი,
მეგობრებო! მჯობნე!

კობილას დი ელაღეს
გადაუღეს სუთისეს.

ეფრთხილას ვაფსა,
საქმე კარგი იფარ.—

— სასტი დეიჯე
ვაიფრედი, ხინი!

მეველე

თითისტოდა ბიჭუნა
პაპას ვენახს დარაჯობს:
— ვიღო ვენკოს ჩიტუნამ,
მე შევეცქა, არა ჯობს—
ყოჩქეს აღარ იჩუნებს...
ელურტული აქეთ ჩიტუნებს:
— შაგ ბიჭუნას უთხარით,
დაგვიტოვოს კუფხალი!

ვილისჟულა

ეს გოგონა პილისტუდა
არ გვეწოთ მიღისეღდა.
მესავით რომ ამოვორდა,
ვეებრთედა ჭელი აჩის.
გარჯა უფეარსამ გოქონას,
დაფუსფუსებს კელიჩი.

სწავლაში სურს ხუთანი,
შრომაში სულ ხუთინი,
ჯერ კი ისე პატარა,
ცარიელი ჭელი არი!

გუსტი-გუსტი

ყოჩებს დასცა თაგზარი,
შიწის გააქეს ზანზარი...

შიონდომა გულადმა
ბუცი-ბუცი თაგებით,
გამოტოდა გულადმა,—
ეს რა შარში გაგებით!

...ჭეწს გმირს რატომ აღონებთ,
რას ეჩხილით, ყოჩებო?
— თუ არ შეგწყვეს ძალიონე,
ნულარ იყოყოჩებო!

მონადირე

ბუხ-ბუხ! კახ-კახ! — მაჭხეღამ
ჩეწნი გმირი ასახეღა!

სულ დახოცა ტურა-მგელი,
ვაგაკცია უდარეღი,

იარაღში ჩამუდარია,
ფეხს დაკრავს და ადის ბუქი...
ოლონდ... რალა ვაგაკცია,
თუ დაეჯანბნის ბატის ჭუქი?!

თოვლის ზღაპარი

მ. პანკ-იანი
რუმინელი მწერალი

გუშინ დილით ჩემი ვაჟიშვილი ალექსანდრე ეზოში გავიდა სათამაშოდ. ბებიამ შალი შემოახვია, ქუდი ჩამოაღება და უთხრა:

— ითამაშე, რამდენიც გინდა, იგუნდავე, თოვლის ბაბუაც გააკეთე, მხოლოდ ძალიან გთხოვ, თოვლი არ შექამო, თორემ ავად გახდები.

— კარგი!— წაბუზღუნა ალექსანდრემ, მაგრამ მალე დაავიწყდა თავისი დაპირება. ეზოში ჩავიდა თუ არა, ისე გემრიელად დაიწყო თოვლის ჭამა, გვეგონებოდათ, პავილონიან ღვებულს მიირთმევსო.

ჯერ პატარა გუნდა შეჭამა და ყინული დააყოლა, მერე ისევ გუნდა და ისევ ყინული. და ასე გაუსვა ხელი, ვიდრე მთელი ეზოს თოვლი არ შესანსლა! ჩემს სიცოცხლეში პირველად გავიგე, რომ ბიჭუნას ამდენი თოვლი შეეჭამოს. ეს რომ სპილოს ჩაედინა, კიდევ ჰო!

მაგრამ ბიჭუნამ?..

დიდი უბედურებაა, ბავშვებო, დიდი რადიოთი გამოაცხადეს, თოვლი აღარ არისო! რადიო გამოვრთე, რომ ეს უსიამოვნო ამბავი აღარ მომესმინა და ჩემი ნაცნობისაკენ გავსწიე.

ის ძალიან კარგი კაცი იყო, მის სპეციალობას მეტეოროლოგია ერქვა, თვითონ მას კი მეტეოროლოგს ეძახდნენ. ამ სიტყვის გამოთქმაზე ლამის ენა მოიტეხოს კაცმა, მაგრამ ძალიან საინტერესო საქმიანობას კი ეწევა: მეტეოროლოგი წინდანწინ იკვლევს, ხვალ, ზეგ, თუ მანებ როგორი ამინდია მოსალოდნელი.

— რით შემიძლია გემსახუროთ?— მკითხა ჩემმა ნაცნობმა.

— თოვლი მჭირდება, გეთაყვა!

— თოვლი? ეს შეუძლებელია.

— რატომაა შეუძლებელი?— არ ვეშვებოდი მე, — მთავარია მონდობება...

— ტყუილად გაირჯებით. ყველა ჩემი გამოთვლა მიჩვენებს, რომ ამინდი გამოვა, დათბება და ცაც მოიწმინდება. სწორედ

ახლა ვაპირებდი ამის გამოცხადებას რადიოთი.

მაშინ მე ვაგზალზე გავექანი.

— მითხარით, თუ შეიძლება, როდის გავა მატარებელი ჩრდილოეთ პოლუსისაკენ?— ვიკითხე სალაროში.

— ხული წუთის შემდეგ.

— გთხოვთ, მომცეთ ერთი ბილეთი!

მოლარემ პატარა სარკმლიდან ბილეთი გადმომაწოდა.

როგორც იქნა, ჩრდილოეთ პოლუსზე ჩავედი. საშინლად ყინავდა. თვალს უხაროდა, — საითაც გაიხედავდი, ყველგან თოვლი და ყინული იყო! თოვლი და ყინული! ეტყობოდა, ამ მიდამოებში ჩემს ალექსანდრეს ჯერ არ გაველო. უცებ ჩრდილოეთის ყინულოვან ოკეანეში ვეშაპი დავიანახე და შევეკითხე:

— მითხარით, გეთაყვა, ვინ არის აქაურობის უფროსი?

— თერთ დათვთან მიბრძანდით!

ვეშაპს მადლობა გადავუხადე და იქით გავსწიე, საითაც ვეშაპმა მიმასწავლა. თურ-

— თავზე საყრელი გვაქვს!
— შევიძლიათ ჩვენს სტუმარს ცოტა
თოვლი ასესხოთ?

სელაბმა ყური მოიფხანა, შემომხედდა... მივხდი, რომ თოვლის გასესხებაზე ძუნწობდა.

— როგორ გითხრათ?! თოვლის საქმე კარგად გვექნებოდა, ცუდად რომ არ გვექონდეს; ესე იგი, მე მინდოდა მეტევა, რომ ცუდი როდი იქნებოდა, საქმე კარგად გვექონოდა.—და მან, ძვირფასო ბავშვებო, ისეთი გრძელი, ძალზე მოსაწყენი ამბავი გაგვიბა, რასაც საერთო არაფერი ჰქონდა თოვლთან.

ერთი სიტყვით, მან სიტყვა ბანზე ამიგლო და თოვლზე არაფერი დაცდენია.

— თოვლზე რას იტყვით?—შევეითებე მე, როცა მან მოყოლა დაამთავრა.

სელაბი მოიღუშა.

— რა თოვლი? რომელ თოვლზე ლაბარაკობთ? ჰო, მართლა, გამახსენდა, თქვენ გინდათ, რომ ცოტა თოვლი გასესხოთ?

— არა, მე ბევრი თოვლი მინდა!

— როგორ თუ ბევრი?

— როგორ გითხრათ?! ისე ბევრი, რომ ბავშვებმა ციკებით ისრიალონ, ივუნდლონ, ბაბუა გააკეთონ.

— ოჰო,—თქვა სელაბმა,—თქვენ საკმაოდ ბევრი გლომებიათ...

ამ დროს თეთრმა დათვმა სელაბს ყურში რაღაც ჩასჩურჩულა.

— რა გაეწყობა,—თქვა სელაბმა,—დაბრუნდით სახლში. დღეს შევეცდებით თქვენი თხოვნა შევასრულოთ.

მხურვალე მადლობა გადავუხადე მათ, მატარებელში ჩავჯექი და შინისაკენ გამოვემგზავრე. როგორც კი ჩამოვედი, თოვა დაიწყო. მიწაზე თეთრი ფანტელები ცვიოდა, მთელი ღამე გათენებამდე თოვდა. თეთრმა დათვმა შეასრულა თავისი სიტყვა, მაგრამ ჩემი ალექსანდრე კი ავად გამიხდა. ძლიერი ანგინა დაეწყო და ბავშვებთან თამაშობა და ცივაობა ველარ შესძლო.

მა დათვმა ძალიან კარგად მიმიღო, მითხრა, რომ ჩემმა მისვლამ ძალიან გაახარა, და ხელის ჩამორთმევა დამიბიძრა.

— თავადაც ძღვერ მოხარული ვარ თქვენთან შეხვედრით და გთხოვთ, თუ შეიძლება, ხელს ნუ ჩამომართმევთ,—გუთხარი მე.

— რისთვის ჩამოსულხართ? — მისალმების შემდეგ მკითხა მან.

— დიდი სათხოვარი მაქვს თქვენთან: ჩემმა შვილმა, ალექსანდრემ, მთელი თოვლი შეჭამა და ახლა ძალიან გვიჭირს უთოვლობა. აქ კი რამდენიც გინდა, იმდენი თოვლია. ძალიან გთხოვთ, მასესხოთ თოვლი, მომავალ ზამთარს უსათუოდ დავიბრუნებთ, ამით დიდ სამსახურს გაუწყვთ ჩვენს ბავშვებს.

— კარგი, მე შესმის თქვენი,—მიპასუხა თეთრმა დათვმა, წამოდგა და მეთოვლეთუხუცესი გამოიძახა. უხუცესი სწრაფად გამოცხადდა. ეს იყო საშუალო ხნის სელაბი.

— როგორა გაქვთ თოვლის საქმე?—ჰკითხა დათვმა.

თარგმნა გ. ნადარეიშვილმა.

ნახატი ბ. თომბიძისა

გვირი არმია

ს. შავურიანი

დღისით მშვიდად ვსწავლობდეთ,
ღამეც მშვიდად გვეძინოს,
რომ სულ იღიმებოდნენ
მაძილო და დედილო,—

დგას საბჭოთა არმია,
მხსნე, ფხიზელი მარადეამს,
ჩვენი ლაღი ცხოვრების
ძეუღრეკელ დარაჯად.

დგას სამშობლოს გუშაგად,
მცველი თავისუფლების.
ვინ გაბუდავს—დაფაროს
სყცა შავი ღრუბლებით!

სალამი და დიდება
ჯარს—მშვიდობის აღმინს,
დგას სალხების იმედად
ჩვენი გვირი არმია.

ნახატები მ. უოსნიშვილისა

ხილის ქარუ

პლ. ზაზაძე

ორმო გათხარა ვიამ,
ნერგზე გაიქცა მზია,
გორული ვაშლის ნერგი
სთხოვა მებაღე ძიას.

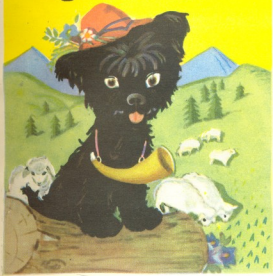
ნანას უპირავს ნერგი,
ბურაბი უყრის მიწას,
სარწყავი მოაქვს თენგიზს,
ძია არჩიმა მისცა.

დადგება შემოდგომა,
მზე დაამწიფებს ვაშლებს,
ექნებათ ხილის კრეფა
გამრეჯე მებაღე ბავშვებს.

პიპო

ტექსტი და ნახატები პიპა პარმსონისა

უხერის ფარის ერთგული გუშაგი— ბებერი ნაგაზი ძალიან შეშფოთებული იყო: ფარას ერთი ბატკანი აკლდა. რა

ვქნა, რა ვიღონო,— ეჭირობდა ნაგაზს საძებრად წავიდე, ფარას უჩემოდ რა ვშველებ! არა და, რა გზას დავადდე? დაყოვნებაც რომ არ შეიძლება!— მოიხმო თავისი ბატარა ვაჟი პიპო და უთხრა: ერთი ბატკანი დაიკარგა, სადაც იქნება და არ იქნება, მონახე და მოიყვანეო.

ვაუხარდა პიპოს, ხუმრობა საქმე როდღი მიანდეს, მაგრამ თან საგონებელში ჩავარდა: რომელი ბატკანი იყო დაკარგული, ანდა სად მოგედებნა? პიპოს ძაღვაც შესწევდა და ჭკუაც უჭირდა: სასწრაფოდ შეაგროვა მთელი ფარა, ამოიკითხა სია და როცა გაიგო, ბატარა ჰერტრუდა დაკარგულაო, ელდა ეცა; მოაგონდა ცელქი და მოუსვენარი ჰერტრუდა, რომელიც წამდაუწყუმ ჩამორჩებოდა ხოლომე ფარას. პიპოს მამა, გამოცდილი მწყემსი ნაგაზი ყოველთვის აფრთხილებდა: — ერთხელაც იქნება, დაიკარგები და მგელი შეგჭამსო. მაგრამ ჰერტრუდას პიპო მეგობრად ეგულებოდა, მისი იმედი ჰქონდა და მგლისაც არ ეშინოდა.

ყოყმანის ღრო აღარ იყო. პიპო გაუყვა მთის ბილიკს და გაფაცოცებით ათვალთვარებდა ყველაფერს. ღრო და ღრო შეჭყყფდა—ჰამ, ჰამ, ჰამ! მაგრამ ჰერტრუდა არ პასუხობდა. ვაითუ მგელს გადაეყარა და არ დაინდო იმ გაუმადლარმა! რა ეშველება საწყალს?!... ფიქრობდა პიპო და შეუსვენებლივ მიკუნტულდება ბილიკზე. მთა გადაიარა და გაივარა. უცებ მინდორში შენიშნა ძელზე დაკიდებული ვეგბა ზარები. გაეხარდა, მივარდა და ისეთი რეკვა ატეხა, რომ მთელი მიდამო ფეხზე დააყენა. ეგონა, ჰერტრუდასაც მიაწვდნდა სადმე ზარის ხმა.

მას მხოლოდ ძროხები გამოეხმებოდნენ. მიატოვეს საძოვრები და პიპოს ირგვლივ მოიყარეს თავი. პიპო უხერხულ მდგომარეობაში ჩავარდა, მაგრამ არ დაიბნა. თავაზიანად მოუხადა ქული და მოიბოლიდა:

— მაბატეთ, ქალბატონო ძროხებო, ერთ ბატკანს დავეძებ, სახელად ჰერტრუდა ჰქვია. შემთხვევით თვალი ხომ არსად მოგიკრავთ?

ძროხებმა უარის ნიშნად თავი გაიქნის და საძოვრებს მიაშურეს.

მთელი ღღე დაეძებდა პიპო ჰერტრუდას. ხან შეჭყყფდა, ხან საყვირის ჩაბერავდა, მაგრამ ჰერტრუდა არა და არ ჩანდა.

და. ამასობაში კიდევ დაღამდა. უცბად სიბნელეში ვილაყის თვალგბმა გაიფლავა.

ეს ნამდვილად მგელია!—გაიფიქრა პიპომ. ცოტა არ იყოს, გული აუფანტკლდა. მაგრამ მოაგონდა, რომ მგლებს ცეცხლისა ეშინიათ. სასწრაფოდ კოკონი გააჩალა და ღამის გასათევად იქვე მოიკალათა.

მგელმა ერთი დაიყმუელა და სიბნელის მისცა თავი.

პიპოს ჩაეძინა. ძილშიც ჰერტრუდა ელანდებოდა. ჯერ ესიზმრა, ვითომ ჰერტრუდა უფსკრულში გადაიჩეხა, მერე— ვითომ მგელმა შეჭამა... მოუსვენრად ეძინა პიპოს და ძილში ცხარე ცრემლებს ღვრიდა.

ინათა თუ არა, პიპოს გაეღვიძა და ყურები ეტყვიტა.

მგალობელ ჩიტებს კონცერტი გაემართათ. პიპომ ერთი გულწითელა ჩიტი შენიშნა, რომელსაც ნისკარტით ორიოდ ბეწვეი მატყული მიჰქონდა.

— ლამაზო ჩიტუნია! ხომ არსად დაგინახავს ბატკანი ჰერტრუდა?—ჰკითხა პიპომ.

— რა ერქვა, არ ვიცი, მაგრამ ერთ ბატკანს კი მოვკარი თვალი. თუ გინდა, ახლავე გამოწყე და მიგიყვან მასთან. აქედან არც ისე შორს არის.

ჩიტი გაფრინდა, პიპო სირბილით მიჰყვა ჩიტს. უცებ რას ხედავს! ჰერტრუდა ტბის პირას დგას და წყლის სარკეში იყურება. იქვე ხის უკან კი მგელი ჩაახრებულა.

— შე უგუნურო ბატკანო, — შეუძახა პიპომ, — შენი საქციელით ყველა შეაშფოთე, დედ-მამა და აღონე და ეს არის... კიდევ კარგი, მოგისწარი, თორემ მგელს ერთ ლუქმად არ ეყოფოდი.

ამის გაგონებაზე ჰერტრუდა ატირდა. ამ ღროს მგლის ყმუილი მოისმა. მართალია, მგელს ძაღლის შიში ჰქონდა, მაგრამ გემრიელ საუზმეს აღვილად ვერ თობდა და ყმუილით გაძუნძულდა ბატკნისაკენ.

— ჩქარა, ჰერტრუდა, ჩქარა!— ეძახდა პიპო, — გადავიდეთ ამ ძელზე, თორემ მგელი დაგვეწვევა.

ჰერტრუდამ ფეხიკ არ მოიცვალა, ხრამში გადავარდნისა ეშინოდა. მაშინ პიპომ ჰერტრუდას თვალეზე თავისი ქული ჩამოაფხატა, პირში ხის ტოტი მისცა, რომელსაც თვითონ ჩასჭიდა თათი და წინ გაუძღვა. მეტი რა გზა ჰქონდა, ჰერტრუდაც დაემორჩილა პიპოს.

მგელი სიბრაზით ცოფებს ყრიდა, მაგრამ თავდასხმას მაინც ვერ ბედავდა, რადგანაც იცოდა პიპო მცხვარის ძალი იყო!

— გამოადგი ფეხი ყოჩაღად, კიდევ ცოტაც და გავედით, — აუულიანებდა ჰერტრუდას პიპო.

მგელს სულმა წასძლია და სცადა ძელზე გასვლა.

მგობრები გაღმა გავიდნენ თუ არა, იქვე შინდორზე ბაბუაწვერა ბლომად დაკრიფეს, რაც ძალი და ღონე ჰქონდათ, სული შეუბერეს და ძელზე შემდგარ

მგელს შიგ თვალეში შეაყარეს მისი ბუსუსები.

მგელს თვალთ დაუბნელდა, ფეხი დაუცდა და ხრამში გადავარდა.

პიპომ და ჰერტრუდამ გადაიხარხარეს. ბრაზმორეულმა მგელმა ქვემოდან ამოსძახა: „თუ სადმე გადაგეყარეთ, ხელიდან ვერ დამიძვრებითო!“

მაგრამ ჰერტრუდას და პიპოს არაფრის შიში აღარ ჰქონდათ და გახარებულეზბა აცეკითა და კუნტრუშით იჯერეს გული.

უცებ საყვირის ხმა შემოესმათ. — ვიჩქაროთ, მამაჩემი გვეძახის, — თქვა პიპომ.

მგობრებმა მწყემსის ბინისაკენ გაპქურცხლეს. იმ დღიდან პიპოს მთელი ფარა ჩააბარეს სამწყესად. მამამისი გულმშვილად იყო, პიპოს სიმამაცის და გამქრიახობის იმედი ჰქონდა. ცხვრებს მგლისა აღარ ეშინოდათ, პიპო ერთგულ გუშაგად ეგულებოდათ.

ფრანგულიდან თარგმნა მ. პარსიანმა

0558-7

სფ. 13/33

„დაეხმარნენ“—(ჩაის კრეფა) ნახატი 9 წ.
მარინე მეგრელიძისა, სოფ. ქობულეთი.

საქართველო
შენათმხრომელი

„კრემლი“—ნახატი მარინე ჰანტურაიასი, ქ. ფოთი
რკინიგზის 28-ე სკოლის III კლასის მოსწავლე.

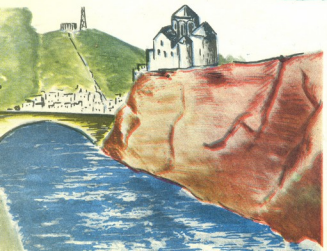

„სოფლის პირახ“—ნახატი შერაბ ძველიაისი,
ქ. ფოთის საბ. ბაღის აღსაზრდელი.

„მეტეხი“—ნახატი 8 წ. სოსო ზანჭელაძისა, თბილისი.

„გზა“—ნახატი 8 წ. ნანა კუყახელია, თბილისი.

უდაბნე: ნახატი შ. მხაბაძისა

რედაქტორი იოსებ ნონეშვილი. სარედაქციო კოლეგია: ი. გრიშაშვილი, ქ. გოგიაშვილი, მ. აყვალა, მრეველიშვილი (რედაქციის მოადგილე), ი. სიხარულიძე, ნ. უნავეტოშვილი, შ. ცხადაძე (სამხატვრო რედაქტორი)
გამოცემის რედაქციის მთავარი რედაქტორი ფანი 20 აპ.

ტექ. რედაქტორი ირ. არდიშვილი
რედაქციის შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდებათ
გამოცემის „ნაპაღლეო“, ჟურნალის მთავარი რედაქტორი, ქუჩა ნიკოპოლისი, 81, ტელ. 537-38, გამბე. შტაბ. № 107, სტამბა შტაბ. № 27
ტარაჯი 35000 ხელმოწერილია დასაბამად 5/1 1962 წ.
ფინანსი დახმარება დაიწყო ინტერპრ. ხელისუფლებამ
Л. И. А.—связанный детский журнал ЦК АКМС Грузии и Грузин-американского совета организации войск интернац. в. В. И. Ленин. № 2 февраля, 1962 г. Тбилиси, просп. Пашаева 91.